

## Chương thứ 49

## HOÀI TÌNH DỊ TÂM

Ánh trăng luói liềm chìm trong mặt nước hồ trong vắt. Đêm thật tĩnh lặng. Nhu Bãng ngồi ven hồ nước. Nàng ngắm nhìn bóng trăng luói liềm dưới đáy hồ. Nàng có vẻ trầm ngâm, suy tưởng. Nhu Bãng hồi tưởng lại những gì mình đã làm, bất giác buông tiếng thở dài. Nàng có cảm tưởng ngày mai của mình thật mù mịt và mo hồ. Chẳng biết nàng sẽ đi về đâu với sự lựa chọn của mình. Nàng sức liên tưởng đến Thiếu Hoa. Nhu Bãng nghi thầm: "Cớ gì ta luôn nghĩ đến Thiếu Hoa nhỉ".

Nàng nhặt lấy một viên đá, quăng về phía bóng trăng in trong mặt hồ phẳng lặng, viên đá cuội rơi đúng vào ánh trăng, mặt hồ dao động, bóng trăng lung linh như nhảy múa trong nước.

- Nàng đã phá vỡ một nét đẹp của tạo hoá.

Nhu Bãng ngược nhìn lên.

Quách Trữ trong bộ trang phục chủ nhân Nhục nhân địa với chiếc mu trùm đầu khoanh tay trước ngực. Nhu Bãng đứng lên.

- Quách huynh đến tự bao giờ?

- Ta đến lâu rồi, nhưng ta không muốn phá vỡ sự tĩnh lặng của nàng. Nàng đang nghĩ gì?

Nhu Bãng mỉm cười. Nụ cười hiện ra trên cánh môi của nàng cung như bao lần khác. Nó vừa đẹp vừa có sức quyến rũ đến mê man cả người chứng nghiệm nụ cười đó. Nàng ôn nhu nói:

- Nhu Bãng đang nghĩ về Quách huynh.

Quách Trữ thả tay xuống chấp tay ra sau lưng.

- Nàng đang nghĩ về ta, hay nghĩ về một ai khác?

Nhu Bãng lườm Quách Trữ.

- Lúc nào Quách huynh cũng nghĩ ngờ muội. Phải chăng muội là người đáng để huynh hoài nghi.

- Ta hoài nghi tất cả mọi sự vật hiện hữu trên đời này. Nhưng ta hỏi lại. Có đúng là nàng đang nghĩ về ta không?

- Nhu Bãng đang nghĩ về huynh... Thật tâm muội là nhu thế đó.

- Vậy nàng đang nghĩ về Quách Trữ này nhu thế nào?

- Trong cuộc đời này, huynh là người cho Nhu Bãng nhiều nhất.

- Không phải Thiên Tổng à?

Nàng lắc đầu.

- Thiên Tổng chỉ là một thanh kiếm trong tay muội. Thanh kiếm đó có thể gãy bất cứ lúc nào. Còn ngày mai, muội chỉ có Quách huynh mà thôi.

- Sao nàng chỉ nghi có ta?
  - Bởi vì huynh đã cho Nhu Băng tất cả những gì mà huynh có.
- Quách Trụ cười khẩy rồi nói:
- Đúng... Quách Trụ cho nàng tất cả những gì Quách Trụ có. Thậm chí ta còn giết cả su tôn Độc nhân Tây Phong để trả hận thay cho nàng.
  - Nhu Băng nợ tình của huynh, nên lúc nào Nhu Băng cũng nghĩ đến huynh.
  - Nhan sắc của nàng đã làm cho một thanh kiếm tàn nhẫn và vô hình. Thiên hạ chắc không ngờ được một trang mỹ nữ của Nguyệt lâu lại là một tàng kiếm lạnh lùng và băng giá.
- Quách Trụ đặt tay lên vai Nhu Băng.
- Nhu Băng... Nàng đã nghi đến Quách huynh, tất huynh phải bồi đáp lại cho muội cái gì đó chứ. Đi theo huynh.
- Quách Trụ dẫn Nhu Băng rời hồ nước. Y đưa Nhu Băng đến một ngôi nhà nằm ẩn sau những tàng cây um tùm. Nhu Băng bước vào gian chính sảnh. Đập ngay vào mắt nàng là Huyền không chân tử đang gục đầu ngồi trên một chiếc đôn.
- Nhu Băng buột miệng thốt.
- Huyền không chân tử.
  - Đúng... Chính là lão đạo si thúì của Huyền không tịnh thất.
- Nàng nhìn lại Quách Trụ.
- Quách huynh đã gặp lão đạo si thúì này ở đâu?
  - Lão tự tìm đến huynh. Bởi lão nghi Độc nhân su tôn Tây Phong vẫn còn sống.
- Quách Trụ cầm lấy tay Nhu Băng.
- Huynh tặng lại cho Nhu Băng Huyền không chân tử để đáp lại nhiệt tâm của nàng đối với ta.
- Nhu Băng phấn khích. Ánh mắt nàng sáng hẳn lên với tất cả sự cảm kích đối với Quách Trụ.
- Muội...
- Nàng ngập ngừng không thể thốt được ra lời.
- Quách Trụ đặt lại chiếc mu ra sau lưng chỉ Huyền không chân tử.
- Kẻ thù của Nhu Băng đang ngồi đó.
  - Nhu Băng sẽ trả thù cho cha và mẹ.
- Nàng bước đến bên Huyền không chân tử trong khi Quách Trụ khoanh tay thản nhiên đứng nhìn. Nhu Băng rút ngọn trủy thủ giấu dưới chân. Nàng đặt ngọn trủy thủ vào cổ Huyền không chân tử.
- Lão đạo si thúì...
- Huyền không chân tử vẫn gục đầu trên bàn cát tiếng ngáy nhu sấm. Nhu Băng nghe tiếng ngáy của Huyền không chân tử, chân diện lộ rõ nét sát nhân. Nàng vỗ một chuồng vào gáy của Huyền không chân tử.
- Lão giật nảy người, lơ mắt nhìn nàng với vẻ ngờ nghệch ngo ngẩn.

Nhu Băng nheo mày nhìn lão.

Huyền không chân tử vẫn cứ lơ lơ mắt nhìn Nhu Băng nhu thể nàng là một quái nhân cực kỳ xa lạ đối với lão. Huyền không chân tử nghiêng đầu sang trái rồi nghiêng đầu sang phải, trông thật nực cười.

Nhu Băng nhìn Huyền không chân tử chằm chằm. Nàng thôi lại hai bộ rồi quay trở lại nói với Quách Trụ.

- Quách huynh...Lão đạo si này đã biến thành nhục nhân.

Quách Trụ gật đầu.

- Huynh đã biến lão thành nhục nhân.

-Nếu lão biến thành nhục nhân thì đâu chứng nghiệm được sự trừng phạt của Nhu Băng.

- Mặc dù là nhục nhân nhưng lão vẫn chịu sự đau đớn về thể xác bởi tay Nhu Băng. Nhu thể không đủ thỏa mãn sự căm hờn của Nhu Băng đối với lão sao?

Nhu Băng thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Nhu Băng muốn lão tỉnh táo để tiếp nhận sự trả hận của muội. Có nhu thể lão đạo si thú này mới thâm thấu hết tất cả sự thù hận và trừng phạt của Nhu Băng.

Quách Trụ ve cằm nói:

- Hãy cho Huyền không chân tử một cơ hội chết trong trạng thái nhục nhân. Dù sao y cũng cho huynh biết được một bí mật cực kỳ quan trọng. Công lao đó giúp cho y được chết một cái chết không đau đớn lắm.

Nhu Băng khẽ gật đầu.nàng nhìn lại Huyền không chân tử lão đạo trưởng Huyền không tịnh thất cứ nghếch mặt ra nhìn Nhu Băng mà chẳng biểu cảm trạng thái gì. Chân diện lão cứ tro ra với bộ mặt ngây ngô trông thật nực cười.

Nhu Băng điểm ngọn trủy thủ vào yết hầu Huyền không chân tử nàng lạnh lùng nói:

- Lão đền mạng cho song thân ta.

Vừa nói Nhu Băng vừa rọc mũi trủy thủ từ trên xuống dưới.

Mũi trủy thủ sắc bén lướt đến đâu, thì da thịt Huyền không đạo trưởng bị rọc đến đó nhưng lão vẫn ngây người chẳng phản kháng cung chẳng biểu lộ sự đau đớn gì cả. Lão nhu bức hình nhân vô cảm tiếp nhận lấy cái chết trong trạng thái dửng dưng chẳng biết đau đớn gì.

Lục phủ ngũ tạng của Huyền không chân tử trào cả ra ngoài, rồi lão đổ sụm đến trước, trút hồn ra khỏi xác mà chẳng thốt một tiếng rên rí.

Giết xong Huyền không chân tử rồi, Nhu Băng quay lại đối mặt với Quách Trụ. nàng nhìn y, ôn nhu nói:

- Đền lỵt Nhu Băng đền đáp cho huynh.

Nàng nắm tay Quách Trụ .

Quách Trụ để yên tay mình trong tay Nhu Băng. Y nhìn nàng nói:

- Oan hồn Huyền không chân tử vẫn còn vất vưởng trong ngôi nhà này.

Hắn nói nhưng lại kéo nàng ôm sát vào người. Vuốt bờ lưng thon thả và thanh mảnh của Nhu Băng, Quách Trụ ôn nhu nói với nàng:

- Chúng ta đã có được bao nhiêu viên chuyển luân thần châu?

Quách Trụ nâng cằm nàng. Y nhìn thẳng vào mắt Nhu Băng.

- Còn bốn viên nữa. Ta và nàng đã có đủ sáu chuỗi chuyển luân thần châu. Một viên hắc châu đang ở trong tay Vô vi phái Long thân thánh nữ, một viên ở trong tay Vô diện nhân, một ở trong tay Tử đà Huệ Căn. Còn viên cuối cùng, huyết châu.

Quách Trụ nghiêm giọng nói tiếp:

- Ta nói điều này ra hẳn nàng sẽ bất ngờ và không tin.

- Huynh muốn nói gì với Nhu Băng?

- Ta muốn nói cho nàng biết về viên ngọc huyết châu. Viên chuyển luân cuối cùng trong thập nhị thần châu. Những tướng đầu huyết châu sẽ vinh viễn mất khỏi cõi đời này, nhưng không ngờ nó lại nằm trong tay một người.

Nhu Băng hỏi hột hỏi:

- Quách huynh... Huyết châu ở trong tay ai?

- Hoàng Thiếu Hoa.

Nhu Băng tròn mắt nhìn gã.

- Hoàng Thiếu Hoa.

Quách Trụ gật đầu.

- Nó ở trong tay Hoàng Thiếu Hoa. Giờ thì ta cung nghiệm ra mục đích của y khi y bám theo nàng và Thiên Tổng.

- Phải chăng huynh muốn nói Hoàng Thiếu Hoa cung muốn chiếm đoạt thập nhị thần châu?

Quách Trụ gật đầu. Y buông tiếng thở dài.

- Ta tiếc...

Nhu Băng cướp lời Quách Trụ.

- Muội biết huynh tiếc gì rồi. Phải chăng huynh tiếc đã so xuất đề Nhu Băng dùng Ty độc thần châu giải độc cho Thiếu Hoa. Lúc đó Nhu Băng không biết Thiếu Hoa là chủ nhân của huyết châu. Nhưng bây giờ thì Nhu Băng đã biết.

- Huynh không trách Nhu Băng đâu.

- Nhu Băng sợ huynh trách.

- Sao có thể trách Nhu Băng được. Ta lúc đó cũng không biết Thiếu Hoa là chủ nhân của viên huyết châu.

- Huynh yên tâm đi. Nếu nhu Hoàng Thiếu Hoa là chủ nhân của viên huyết châu thì bất cứ lúc nào Nhu Băng cũng có thể đoạt được.

- Nhu Băng không nên xem thường gã tiểu tử vô danh, vừa mới được gán cho ngoại hiệu Dị kiếm khách. Ta đang có rất nhiều những lo

toan về con người này. Sự xuất hiện của gã khiến trong lòng huynh nao nao một cảm giác khó chịu.

Nhu Băng mỉm cười nhìn Quách Trụ.

- Xem kìa...Quách huynh thay đổi hồi nào vậy? Tất cả cao nhân dị si trên võ lâm giang hồ, huynh đều có thể thu phục được. Một Hoàng Thiếu Hoa mới bước vào chốn võ lâm đâu thể khiến cho huynh nhụt chí được.

Nàng nắm tay Quách Trụ.

- Hãy để Thiếu Hoa cho Nhu Băng.

Quách Trụ gật đầu.

- Xâu chuỗi chuyển luân này phải có đủ mười hai viên. Thiếu một viên chẳng là gì cả. Muội hiểu ta chứ.

Nhu Băng gật đầu.

- Muội hiểu mà.

Nhu Băng nói rồi quay lưng lại với Quách Trụ. Động tác của nàng, Quách Trụ đoán ra Nhu Băng định bồi đáp gì cho gã. Y đặt tay lên bờ hai vai nàng.

- Nhu Băng ... Huynh yêu muội nhiều lắm, nhưng bây giờ huynh có chuyện phải làm... Đừng để Thiên Tống xa Nhu Băng. Lúc nào muội cũng phải ở bên hắn. Hắn là chiếc bóng của muội.

Nhu Băng nhìn lại Quách Trụ.

- Nhu Băng khó buộc chân huynh.

Quách Trụ mỉm cười.

- Ta không muốn bị nàng buộc chân đâu. Bởi vì Quách Trụ đâu muốn trở thành cái bóng của nàng.

Nhu Băng nắm chặt tay Quách Trụ.

- Muội sẽ không bao giờ quên Quách huynh.

- Ta cũng sẽ không bao giờ quên nàng.

- Huynh bảo trọng.

- Nàng không phải lo cho Quách Trụ. Ngược lại ta lại rất lo cho nàng. Bảo trọng.

Nhu Băng gật đầu.

- Muội đi đây.

Quách Trụ tiễn nàng ra tận cửa. Nhu Băng nhìn lại gã một lần nữa rồi mới quay bước thi triển khinh công rời ngôi nhà đó.

Quách Trụ đứng chấp tay sau lưng nhìn theo cho đến khi Nhu Băng khuất dạng hẳn. Từ trong bóng tối một người vận gấm y bước ra. Người đó thản nhiên bước thẳng đến trước mặt Quách Trụ.

Quách Trụ vừa chạm mặt người kia liền quỳ ngay xuống ôm quyền.

- Quách Trụ tham kiến Vương gia.

- Đứng lên đi.

Được lệnh Quách Trụ mới dám đứng lên.

Y đứng lên mà mặt vẫn cúi gầm xuống nhìn vào mũi giày mình. Quách Trụ nói:

- Vương gia có điều chi chỉ giáo cho Quách Trụ?  
- Bỏn vương muốn người phái Nhu Bạng giết Hoàng Thiệu Hoa đoạt huyết châu, càng sớm càng tốt. Nếu có thể dụng ngay nhan sắc của thị khuyển dụ Thiệu Hoa.

- Quách Trụ đã khuyên cáo nàng rồi.

- Tốt.

Chấp tay sau lưng vương gia nói tiếp.

- Hãy đến Bách Hoa Cung.

Quách Trụ ngập ngừng nói:

- Bạch Hảo Dung đang chờ Quách Trụ.

Vương gia gạt đầu.

Quách Trụ ôm quyền xá.

- Vương gia ... Đa tạ vương gia... Đa tạ vương gia.

- Bỏn vương trọng Quách Trụ thì ngược lại bỏn vương cung muốn Quách Trụ trọng bỏn vương,

- Quách Trụ sẽ không bao giờ quên lời thề với vương gia.

Vương gia khẽ gạt đầu. Y quay bước lặng lẽ tiến vào bóng tối. Quách Trụ chờ cho vương gia mất hút vào bóng tối rồi y mới rời toà biệt lầu đó.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào biệt lầu. Quách Trụ đứng khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài khu hoa viên bạt ngàn những đoá hoa nở về đêm. Y lắng nghe những bước chân kia mà tim đập nhộn nhịp. Bước chân nhẹ nhàng dừng lại sau lưng Quách Trụ. Y nhỏ nhẹ nói:

- Nàng có phải là Bạch Hảo Dung không?

- Thiếp là Bạch Hảo Dung.

Quách Trụ từ từ quay lại đối mặt với Bạch Hảo Dung. Đập vào mắt Quách Trụ là khuôn mặt thanh tú của Bạch Hảo Dung với tất cả đường nét mà y đã khắc sâu vào tâm khảm. Y muốn tìm một nét gì đó không thuộc về Bạch Hảo Dung nhưng không thể tìm ra được.

Quách Trụ nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Hảo Dung. Y nhỏ nhẹ nhu sợ tiếng nói của mình sẽ làm tan ngay con người đang đứng trước mặt gã, con người mà gã đã từng chôn chặt vào tâm khảm gã.

- Bạch Hảo Dung của tại hạ đã chết rồi. Còn nàng là ai?

- Thiếp là Bạch Hảo Dung. Nếu Bạch Hảo Dung đã chết thì thiếp là hiện thân của Bạch Hảo Dung, được chủ nhân ban cho sống, đã quay lại với chàng.

- Bạch Hảo Dung.

Quách Trụ nắm lấy tay nàng.

Quách Trụ dẫn Hảo Dung đến tràng kỷ. Y để nàng ngồi xuống rồi bước lùi lại ba bộ. Y ngắm nàng nhu thể muốn nuốt chứng nhân dạng kia vào hai con nguoi của mình.

Quách Trụ nói:

- Nàng vẫn nhu hôm nào.
- Bạch Hảo Dung không có gì thay đổi.

Quách Trụ buông tiếng thở dài. Y với tay bung bầu rượu tu một ngụm dai. Y nhìn Hảo Dung nói:

- Nàng còn nhớ những kỷ niệm khi chúng ta còn để chỏm không?
- Hảo Dung không quên. Hồi đó, chàng và thiếp thường hay ra cánh đồng hoang để thả diều. Những con diều chàng làm ra đẹp lắm. Thiếp thích lắm.

Quách Trụ tu một ngụm dài rồi bước đến trước mặt Hảo Dung.

- Ta không quên những buổi thả diều trên cánh đồng hoang. Hai cánh diều thật đẹp tung lượn trên không trung.

Hắn nhắm mắt lại để hồi tưởng lại những gì trong di vãng.

Quách Trụ mở mắt nhìn Hảo Dung. Y đặt vò rượu xuống tràng kỷ.

- Hảo Dung...
- Tướng công...

Quách Trụ nắm lấy tay nàng.

Quách Trụ bắt ngờ rút tay lại. Y đặt tay lên vai nàng.

- Không... Hảo Dung đã chết rồi. Trong tâm ta nghĩ nàng đã chết rồi.. Ta sao có thể quên được cái ngày hôm đó.

Y lại với tay thộp vò rượu tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống tràng kỷ, Quách Trụ lắc đầu nhu thể cố xua đi những dấu ấn trong đầu mình ra.

Y ghì vai nàng hỏn hên nói:

- Hảo Dung ... Ta không thể quên được cái ngày hôm đó. Cái ngày nàng bị su tôn Tây Phong làm nhục. Cái ngày mà ta đứng cúi đầu không dám nhìn, không dám làm chứng nhân để tìm mình võ vụn ra thành trăm mảnh.

Y ghì vai Hảo Dung.

- Hảo Dung ... Nàng còn nhớ không?

Hảo Dung im lặng.

Quách Trụ uống tiếp một hoi rượu nữa thì vò rượu cạn. Y đặt vò rượu xuống tràng kỷ.

- Tây Phong độc nhân đã cưỡng đoạt nàng ngay trước mặt Quách Trụ.

- Huynh đã trả thù cho muội. Huynh đã giết Độc nhân Tây Phong bằng chính những gì lão truyền thụ cho huynh.

Quách Trụ buông tiếng thở dài.

- Đúng..Quách Trụ đã trả thù cho nàng nhưng phải trả lại khuôn mặt cho mình.

Y cười khẩy nói tiếp:

- Ta trở thành kẻ có bộ mặt xấu nhất trên đời này. Một bộ mặt quý chẳng ra quý, ma chẳng ra ma, và ôm mãi mối tình nàng trong tâm khảm ta.

Y ôm ghì lấy bờ vai nàng mà kéo sát vào người gã.

- Hảo Dung... Ta thề sẽ đòi lấy tất cả chỉ lấy lại một thứ, đó chính là Bạch Hảo Dung. Bạch Hảo Dung của Quách Trụ.

Quách Trụ vừa nói vừa nhu thê để hồn mình trôi vào những hồi ức mà gã đã ôm chặt trong lòng. Gã ôm Hảo Dung thật chặt nhu thê buông ra thì nàng sẽ tan biến ngay lập tức, Hấn sợ hãi điều đó nên cứ ôm khu khu lấy Hảo Dung.

Hảo Dung ngược lên nhỏ nhẹ nói:

- Quách huynh ... Hảo Dung muốn chết đây này:

Quách Trụ nghe nàng thốt ra câu này vội vã buông Hảo Dung.

Hấn rồi rít nói:

- Hảo Dung... Nàng không sao chứ...Không sao chứ.

- Hảo Dung không sao đâu.

Hảo Dung vừa nói vừa từ từ đứng lên. Nàng đứng thật sát vào người họ Quách. Bộ mặt ghê tởm của Quách Trụ đập vào mắt nàng nhưng nàng không màng đến khuôn mặt ghê tởm đó. Chiếc áo choàng ru xuống chân nàng. Rồi lần lượt những gì vương bận trên người đều theo chiếc áo choàng kia rơi xuống gót chân Hảo Dung. Thân thể nàng hiện ra với tất cả những đường cong gợi cảm nhất của nữ nhân. Nàng phô bày thân thể đó ra trước mặt Quách Trụ và chờ đợi phút giao hoan dành cho gã.

Quách Trụ lùi lại hai bộ nhìn vào tâm thân lỗ lổ của Bạch Hảo Dung. Y nhìn nàng gần không chớp mắt. Toàn thân y run động nhẹ nhẹ nhu thê đang bị cơn dục tình thôi thúc. Hai bàn tay y nắm chặt lại. Y bước đến đặt tay lên vai Hảo Dung. Đôi tay gã rà theo cột sống nàng, rồi lần lên cổ.

Hảo Dung vòng tay ôm lấy thắt lưng Quách Trụ. Nàng toan cởi bỏ chiếc áo thụng thùng thình của chủ nhân Nhục nhân địa. Quách Trụ trừng mắt nhìn nàng.

- Không...Nàng không phải là Bạch Hảo Dung của ta. Bạch Hảo Dung không có một thân hình nhu nàng. Nàng có khuôn mặt của Hảo Dung có giọng nói của Hảo Dung, nhưng vẫn không phải là Hảo Dung. Hảo Dung của ta đâu... Nàng không phải là Hảo Dung.

Quách Trụ vừa nói vừa dùng tay bóp vào yết hầu của Hảo Dung.

Nàng biến sắc, thét lên:

- Ngươi ...ngươi làm gì vậy...

-Nàng không phải là Hảo Dung của Quách Trụ.

Quách Trụ rùng lên.

- Hảo Dung của ta đâu...

Gã vừa rống vừa dụng công bóp chặt đôi thủ pháp đen kịt lại.

Toàn thân người mỹ nữ có khuôn mặt của Hảo Dung rung rẩy bật thậm chí phát cả một tiếng trung tiện rồi tắt thở. Hai mắt còn mở trừng trừng, nhu thể không tin vào kết cục này của mình. Nàng ta đâu thể nào tin được có một kẻ cuồng loạn chỉ biết sống trong hoài ức tình yêu. Quách Trụ đã yêu Hảo Dung và chỉ biết có Hảo Dung cùng những hoài ức của y mà phải tiếp nhận từ độc nhân Tây Phong. Những hoài ức tạo nên cái tính hoài nghi và tàn nhẫn của Quách Trụ. Y sẽ đi tìm chiếc bóng hoài ức đó trong cõi đời thực bằng tất cả sự hoài niệm vô vọng của mình. Duy chỉ có một người mà y có thể tiếp nhận được trong mối giao cảm hoài nghi đó là Nhu Bằng. Nàng giao cảm với y bằng chữ hận, và chen vào đó là một chút gì của nhục dục. Có nhu thể y mới tạm quên bóng sắc hoài tình.

Quách Trụ buông tay khỏi cổ người xấu số. Mỹ nhân đổ gục ngay dưới chân Quách Trụ. Hắn vẫn thờ thân như người sống trong mơ, thều thào nói:

- Hảo Dung... Hảo Dung...Nàng đã chết rồi phải không. Nàng chết rồi phải không.

Ngay cả người quá cố,Quách Trụ cũng không tin người đã chết.

\*\*\*

Hết chương 49